

Corine Hartman

Stormvloed

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Dit was het dan. Als bij het wilde, alsnog het lef had. Eindelijk zou alles ophouden: de nachtmerries, het maskeren en vooral de stemmen in zijn hoofd.

Alcohol benevelde zijn gedachten, maakte de dood bitterzoet. Hij hoorde zijn eigen, zware adembaling en dacht over manieren om te sterven en of dit wel de juiste was. Hij keek naar boven, tegen beter weten in hopen op een aanwijzing, en zag de lichtjes van een vliegtuig. Vliegtuigen gaven altijd de indruk traag te zijn; vroeger dacht hij dat er een moment zou komen dat er een uit de lucht zou vallen en vlak naast hem zijn stalen neus in de aarde zou boren.

Ergens in de verte hoorde hij sirenes. Een indringend geluid dat hem deed denken aan het meisje. Haar rechterbeen was door een mortiergranaat weggeslagen en ze hinkte, hinkte zo snel ze kon, onverstaanbare kreten slakend en met een verbijsterde blik in haar ogen. Ze deed verschrikkelijk haar best de rest van haar lijf in veiligheid te brengen, maar hij zag hoe onmogelijk het was ook maar enige snelheid te ontwikkelen op dat ene been. Ze gaat het niet halen, had hij geweten, ze haalt het nooit. Haar verminkte lichaam schreeuwde om hulp, hij concentreerde zich op een punt bij haar vandaan. Tot hij zag wat het

was: een schoen. Een kinderschoen in de kleur van de dood. Hij sloot zijn ogen en zag het bungelende, bloedende stompje been voor zich. Er was helemaal niets wat hij voor haar kon doen en dat vond hij het allerergste.

De regendruppels op zijn huid stoorden hem niet, hij voelde ze amper, en dat was goed. Hij had een scherp verlangen naar pijnloze leegte, naar het niets. Hij raakte het koude staal van het wapen aan. Natuurlijk zou de wereld niet stilvallen, nee, alles zou gewoon doorgaan. Mensen die alles kapotmaakten, elkaar en de natuur. Alles. De nachtelijke hemel zou niet exploderen met het uitblazen van zijn laatste adem. Met een beetje mazzel zou hij een wit licht zien, berusten, weten dat alles goed zou komen. Eeuwige verlichting misschien. Niet de ijzeren verlichting van een granaat, maar een die rechtstreeks van God kwam.

Hij hoopte het.

Zondag 13 november 2011

I

Met een vaag besef van ongenoegen wordt Huub Francken wakker. Hij hoort kerkklokken luiden. Zondagochtend, vlak voor tien. Vroeger betekende dat anderhalf uur op een houten kerkbank zitvles kweken, tot hij oud genoeg was om in opstand te komen tegen verplichtingen. Zondag. Het dringt langzaam tot hem door waar hij is. Het kasteel. De commune. Hij schiet overeind, kalmeert dan. Zover is het nog niet; dé zondag laat nog een week op zich wachten. De zondvloed. Dan schiet hem ook weer te binnen waar dat onbestemde gevoel vandaan komt: een ruzie met Esther, gisteravond, over hun verblijf hier, zijn sceptische uitlatingen over haar geloof in een nieuwe wereld. Waarschijnlijk was hij niet tactvol genoeg. Haar mollige lichaam naast hem is nog in diepe rust; de lange zwarte krullen, die ook overdag ontembaar zijn, liggen wild verspreid over het donskussen. Hij onderdrukt het verlangen zijn vinger strelend over haar zachte huid te laten glijden. Van haar voorhoofd over haar neus, de volle lippen, naar beneden over haar kin, nek, het kuiltje daaronder, tussen haar borsten en dan door tot haar navel en daar speels aarzelen. Traag rondjes draaien. De zachte tinteling van zijn aanraking

zal haar doen sidderen van genot. Tenminste, normaliter. Nu durft hij de zwerftocht over haar huid niet aan. Hij kent haar nog net niet goed genoeg om te weten hoe ze zal reageren op de ruzie en hij wil deze dag niet fout beginnen. Hij houdt van haar, hij wil deze nieuwe relatie; een woord dat dankzij haar sinds kort geen zure oprisping meer veroorzaakt. Ze is meellevend en sociaal, ze is een veel beter mens dan hij ooit is geweest. Zo gauw de kans zich voordoet, zal hij haar zijn excuses aanbieden voor zijn onvermogen te luisteren.

Hij springt energiek onder de douche, kleedt zich aan en zorgt voor een ontbijt, intussen oplossingen bedenkend voor hun dilemma. Als de eierwekker afgaat, weet hij wat hij moet doen. Hij zal een staaltje flexibiliteit laten zien dat zijn weerga niet kent en volgende week zondag afwachten. Neuriënd laat hij de eieren schrikken in koud water, stopt twee boterhammen in de toaster en knikt een slaperige medebewoner gedag van wie hem de naam is ontschoten. Even later grist hij de lekker ruikende boterhammen uit het apparaat en struint de kastjes af tot hij een serveerblad vindt.

Voor zover hij weet is hij de enige in dit bonte gezelschap die vraagtekens zet bij dat bizarre geloof in de 'Verlichting', eigenlijk is hij deze commune meer dan zat en had hij zijn boeltje allang willen pakken. Maar ach, wat stelt een week voor? Zijn komst hier heeft hem Esther opgeleverd en dat is hem veel waard. Hij is ergens ook wel benieuwd naar de verbaasde, onthutste gezichten als er volgende week niets gebeurt en de kerkklokken even vrolijk als altijd hun klanken over de Limburgse heuvels laten weergalmen.

Ingenomen met zijn besluit spoedt hij zich met het ontbijt naar hun slaapkamer. Deze ochtend wil hij alleen zijn met haar en niet aanschuiven in de eetkamer. Sommige mensen die geen flauw idee hebben, denken dat hier continu een orgie

gaande is, dat ze op en aan elkaar plakken van liefde en saamhorigheid. Maar niets is minder waar. Hij heeft een aantal hechte vriendschappen gesloten in de afgelopen maanden, maar er zijn ook communeleden om wie hij het liefst met een ruime boog heen loopt.

Hij gaat de kamer in. Daar blijkt Esther net wakker, ze rekt zich ongegeneerd uit en het lukt hem niet zijn blik af te wenden van haar opwindende lijf.

‘Aha, lekker,’ zegt ze. ‘Zelfs een eitje!’

Ze oogt goedgemutst. Zou ze gisteravond vergeten zijn? Onwaarschijnlijk, daarvoor was hun aanvaring te heftig. Nadat ze het ontbijt hebben verorberd, trekt ze hem naar zich toe en kan hij alsnog met zijn zwerftocht beginnen.

Later in de ochtend zorgen ze voor het onderhoud aan het ecosysteem dat zich achter het kasteel in een immense broeikas bevindt. Het ingenieuze systeem had hij zelf wel ontworpen willen hebben. De commune kan geheel zelfvoorzienend zijn dankzij de broeikas op zonne-energie, tilapiavissen in een vijver die zorgen voor de aanwas van zeer smakelijke vis en water dat voedselrijk is voor alles wat er wordt gekweekt: paksoi, druiven, bramen, wortelen. Het hart van de voedselketen is wonderbaarlijk genoeg... eendenkroos. Daar was hij zelf nooit op gekomen en dat pleit voor Jesjoea's creatieve geest. Eendenkroos zuivert water en is proteïnerijk. Het dient als visvoer, voer voor de kippen, die ook deel uitmaken van het systeem, en als de nood aan de man komt kan het dienen als voedsel voor de communeleden zelf. Het smaakt niet eens erg vies.

Hij schept kroos van het water.

‘Kleine pauze?’ vraagt Esther.

Hij knikt. ‘Even naar buiten dan.’

Ze lopen een stukje het bos in, weg van de broeikas, waar

het weliswaar warm is, maar ook vochtig. De mist beperkt het zicht tot vijftig meter, schat hij, maar als hij om zich heen kijkt meent hij een bewegende vlek te bespeuren tussen de bomen. Hij knippert met zijn ogen, ziet niets bijzonders en concludeert dat het een dier moet zijn geweest, dat nu is verdwenen in het grijze landschap. Er is koffie uit de meege-nomen thermoskan. Hij warmt zijn handen aan de beker en observeert de wereld om hem heen, die hardnekkig blijft uit-blinken in somberheid.

Hij betreurt zijn voorstel. Normaal gesproken is hij graag buiten, maar de mist wil niet optrekken en hij voelt de voch-tige kou tot op zijn botten.

‘Het spijt me dat ik je mijn mening wilde opdringen,’ zegt hij als hij merkt dat ze zijn blik zoekt. Hij wilde erover be-ginnen, vanmorgen, na het ontbijt met heerlijk toetje, maar ze legde een vinger op zijn lippen en zei dat ze het lichte gevoel in haar hoofd wilde vasthouden.

‘Dat wilde ik ook zeggen,’ zegt Esther. Haar roodgestifte lippen vormen een brede glimlach.

De mooiste mond die hij ooit heeft gekust. Ze is zo totaal anders ook dan hij, ze geeft niets om zekerheden en regelmaat, en toch houdt hij zelfs van de manier waarop ze een hap uit een appel kan nemen.

‘Ik dacht dat we iets moois aan het opbouwen waren, Huub, maar als je hier niet gelukkig kunt worden...’

‘Waar zou ik dat anders moeten doen?’ Hij zegt het plagend, al weet hij dat het de naakte waarheid is. Hij heeft zijn huis voor een halfjaar verhuurd, in de veronderstelling dat hij zo lang in de commune zou verblijven. Alleen, hij had het zich anders voorgesteld. Meer als een klooster, waarin hem tijd ge-gund zou worden na te denken over zijn toekomst, zonder al te veel rompslomp en rumoer eromheen.

‘Ik heb het gevoel dat je hier liever weg wilt. Maar mis-

schien moeten we er vanavond samen met Jesjoea over praten bij een goed glas wijn,' stelt Esther voor.

'Dat hoeft niet.' Even wil hij zijn irritatie spuien omdat ze ook Jesjoea noemt. Alsof die goeroe iets te zeggen heeft over hun relatie! Maar hij houdt zich in. 'Als jij hier gelukkig bent, ben ik het ook.' Hij spreidt zijn armen weids boven zich uit in een poging tot een dramatische act. 'Ik zal je door het einde der tijden slepen.'

Ze kijkt kouwelijk naar boven. 'Bah, regen. Zullen we teruggaan? Des te sneller zijn we klaar.'

'Het is de mist,' corrigeert hij, 'die condenseert. Niet dat het wat uitmaakt: het is nat. Je hebt gelijk, we gaan onze klus afmaken.'

Esther schudt een restje koffie uit de beker en stopt de thermoskan in haar tas.

Als ze richting de broeikas lopen, vraagt hij zich af waarom het unheimische gevoel niet verdwijnt nu ze het hebben uitgepraat. Is het iets anders? Hij blijft staan, voelt zich bespied, en dan meent hij daadwerkelijk iemand te zien, verderop, half verscholen achter een boom.

Hij maakt haast om zich snel weer bij Esther te voegen. 'Ik weet het niet...' Verder komt hij niet, want hij verstijft. Vlak voor zijn ogen zakt Esther als een lappenpop in elkaar, terwijl de glimlach op haar gezicht besterft. Ze blijft bewegingloos liggen, alsof het leven in een fractie van een seconde uit haar is weggezogen.

'Esther!' Hij is met stomheid geslagen. Wat zou haar in vredesnaam mankeren? Actie, hij moet in actie komen, waarom staat hij hier nu toch zo apathisch! Hij zet aan om de paar meter die hem van haar scheiden met een sprint te overbruggen als hij een steek in zijn been voelt, vlak onder zijn bil. Terwijl hij met een hand de pijnlijke plek wil betasten, stroomt er een lome, misselijkmakende warmte door zijn lijf. Hij zakt

door zijn knieën en voor hij ook maar één enkele gedachte of vraag kan formuleren, verdwijnt de kracht uit zijn lijf. Hij wil Esthers naam roepen, maar de woorden blijven steken in zijn dichtgeknepen keel. Een bitterkoude paniek overvalt hem en dan wordt alles zwart voor zijn ogen.

Het eerste wat tot hem doordringt is het misselijke gevoel. Hij weet niet waarom, het moet een automatische reactie zijn, maar hij doet zijn uiterste best om te voorkomen dat de inhoud van zijn maag zich omhoogwerkt. Het lukt hem niet zijn mond te openen en hij haalt moeizaam adem door zijn neus. Hij bevindt zich in een donkere, koude werkelijkheid die hij niet kan bevatten en terwijl hij zich inspant om zijn gedachten te ordenen, dringt het tot hem door dat hij zijn ogen niet kan openen en dat de huid van zijn gezicht vreemd strak aanvoelt. Tape, denkt hij, terwijl hij zijn handen naar zijn gezicht wil bewegen. Dat lukt niet, ze zijn onder zijn rug pijnlijk samengebonden. Hij wil zijn voeten naar zich toe trekken, merkt dat hij ze niet afzonderlijk kan bewegen. Iemand heeft hem vastgebonden en wil kennelijk niet dat hij iets ziet of zegt. Een gedachte die hem totaal verbijstert. Wie in godsnaam verzint er zoiets? Hij voelt de drang tot vluchten, al ziet hij niets; weg van hier. Hij steunt op zijn zij, maar als hij zich verder wil oprichten, valt hij gedesoriënteerd en duizelig terug op zijn rug. Bij een tweede poging lukt het hem met veel moeite overeind te komen. Hij staat rechtop, wankelt en zoekt zijn evenwicht, beeldt zich de bewegingen in die hij moet maken, haalt diep adem en hupt. Ooit won hij een doos mecano met een wedstrijdje zaklopen, nu zal hij ook snel zijn. Hij is sterk, zijn spieren krachtiger dan iedereen denkt. Hop. Hop. Een kangoeroeloopje. Kleine stapjes, bedacht op obstakels. Het gaat goed. Hoop borrelt in hem op, tot de volgende pas hem onderuithaalt en hij hard tegen de grond smakt.

Hij wil opnieuw opstaan, zijn voeten naar zich toe trekken. Wat hem lukt, tot hij beseft wat het is dat zijn bewegingsruimte beperkt. Behandeld als een afgedankte hond. Verdomme! Wie flikt hem dit? Hij rukt en trekt aan het touw, in een vergeefse poging zich te bevrijden. Razernij welt in hem op. Dit is niet zijn wereld. Hij heeft verstand van computers, software, enen en nullen, niet van mysterieuze spelletjes in het donker.

Het einde der tijden.

Hij denkt aan Esther, aan hoe ze in elkaar stortte. Waar is ze? Dit is geen spelletje. Hij voelt koud vocht op zijn huid, hij is naakt. Naakt en vastgebonden. Dit is ziek. Het einde der tijden. Hij had allang weg moeten gaan! Zijn gevoel moeten volgen en zijn koffer pakken. Vervloek de zoete betovering van een zacht vrouwenlijf. Godallemachtig.

Hij hoort bladeren ritselen, het geluid komt dichterbij en hij spitst zijn oren. Tegen beter weten in hoopt hij dat Esther hem komt redden. Ze zou schrikken, iets roepen, en niet zo kalm naderen. Hij rolt op zijn zij, richt zich op en steunt op zijn knieën.

‘Ah, kijk aan. Bij kennis zelfs, dat is nog mooier. Dan kan ik laten zien hoe de angst u in zijn macht heeft. Of zou angst vrouwelijk zijn? Haar macht... delicates, ja, haar macht.’

Zijn hart dreunt onbeheerst in zijn borstkas en gedachten tollend door zijn hoofd. Wie? Waarom? Een mannenstem, toch? Hij voelt zijn naaktheid en zijn onvermogen die te bedekken. Koud, beklemmend, dreigend. Hij wil niet beven, maar zijn lijf gehoorzaamt niet. Dan werpt een harde klap op zijn hoofd hem tegen de grond. Als een foetus krimpt hij in elkaar.

‘Het is fascinerend hoe het lichaam reageert op het vooruitzicht van de dood.’

Hij zou willen zeggen dat hij alles zal doen wat de figuur wil, maar het enige geluid dat hij voortbrengt is een zielig gemjammer. De stem is nu dichtbij. Klinkt die vaag bekend? Hij weet het niet, zijn hoofd lijkt uit elkaar te barsten en hij is verstijfd van angst. De duivel die het einde der tijden aankondigt?

De tape wordt van zijn gezicht gerukt en hij jankt van opluchting. Hij knippert met zijn ogen, verblind door het daglicht, opent zijn mond om iets te zeggen, maar hij krijgt de kans niet. Een fractie van een seconde ziet hij het zilvergrijze, glanzende lemmet en dan bestaat zijn hele wereld alleen maar uit pijn. Een allesoverheersende, helse pijn die zijn adem doet stokken. Zijn ledematen kronkelen ongecontroleerd en tevergeefs om aan de explosies in zijn ogen te ontsnappen. Witte flitsen in het zwart. Volledige en angstaanjagende duisternis.

Het einde der tijden. Ze dachten aan hun lot te kunnen ontsnappen, maar dat was niets anders dan grootheidswaanzin! Hij smeekt geluidloos om genade.

Wie is dit monster? Is het wel een mens?

‘Niet... Alsjeblieft, hou op... Waarom, o god, help, help...’

Vulkaanuitbarstingen, waarna de gloeiend hete, dodelijke lava zijn hoofd in brand zet. Een onverdraaglijke pijn. Schokkend hapt hij naar adem, als een vis op het droge. Met felle rukken wordt er aan hem gesjord, hij ligt op zijn buik, voelt hoe er aan zijn armen wordt getrokken. Ineens is er vervolgens de vrijheid, waar hij nu niets meer mee kan. Instinctief beweegt hij zijn handen naar zijn gezicht. Zijn verstijfde vingers betasten zijn wangen, zijn neus, en daarboven... Een dierlijke kreet ontsnapt uit zijn keel. Hij klauwt zijn handen in de aarde. Maar even later, eindelijk, zweeft een betoverende lichteid zijn hoofd binnen. Een stille, liefdevolle omhelzing die hem optilt.

Een eerbare jager zou een dier in Huubs situatie met een genadeschot uit zijn lijden hebben verlost. Maar helaas voor de stervende man is er alleen de figuur, leunend tegen een dikke, oude eik, die het tafereel door de lens van een filmcamera nauwlettend gadeslaat. Glimlachend.

Later klinkt een zachte klik als bevestiging van zijn dood. Het einde. Opname voltooid.

‘Veelbelovend,’ klinkt de fluisterende stem. Een tevreden knik. Het doodbloeden van de man heeft prachtige, verstilde beelden opgeleverd. Mooier dan van tevoren bedacht en gehoopt. Veel mooier.

2

Een dag om zingend te dansen, ondanks de mist die het Limburgse landschap rondom het kasteel in grijstinten heeft gehuld. Zondag. Een glimlach speelt om haar mond. Nadia houdt in het bijzonder van de zondag, omdat er dan tijd is voor inspirerende gesprekken. Niet voor niets valt ook 20 november 2011 op een zondag: de zevende dag van de week, een dag om de rust in jezelf op te zoeken, te koesteren. Nog een week, dan is het zover.

Ze niest, keert het grijze uitzicht de rug toe en struikelt over Chloë's poppenwagen. Als ze zich eraan vastgrijpt om te voorkomen dat ze valt, kiepert de wagen om. Chloë's babypop valt op de grond; als ze haar oppakt begint de pop naargeestig te blèren en Nadia legt haar snel terug in de wagen. 'We zullen die ontaarde moeder van jou eens gaan zoeken.' Ze knip-oogt tegen de levenloze, felblauwe ogen. 'Die ondeugd had al terug moeten zijn.' Haar dochtertje is net hersteld van een griep en de novemberkou is allesbehalve bevorderlijk voor de gezondheid; zondag of niet. Ze verlaat de woonkamer, een lichte ruimte waar ze graag vertoeft, met zitbanken en fauteuils rond een manshoge open haard waar het vuur altijd

warm en hoog oplaait. Er zijn meer gezamenlijke vertrekken in het kasteel, zoals een stiltekamer en een bibliotheek; bovendien heeft vrijwel elke bewoner zijn of haar eigen privé-ruimte in de vorm van een zit- en slaapkamer met een eigen badkamer. Er zijn dagen dat ze weinig medebewoners spreekt, zeker als er ook buiten volop werk te doen is. Zelf ontfermt ze zich veelal over de kinderen, ze vermaakt ze in de kinderspeelzaal of brengt en haalt ze van school. Het is haar taak en die vervult ze met plezier.

Nadia woont nu twee jaar in de commune en de beslissing om hier te gaan wonen is de beste die ze tot nu toe heeft genomen in haar leven. Nou ja, en het krijgen van Chloë natuurlijk, ondanks negatieve adviezen van zelfs haar ouders. Alleen omdat ze als twintigjarige te jong zou zijn om een kind op de wereld te zetten.

Het communeleven heeft haar veranderd; ze heeft rust gevonden na een woelige en zware tijd. In het kasteel voelde ze zich meteen thuis en dat kwam niet alleen door het warme onthaal van Jesjoea. Ze houdt van het eeuwenoude, statige gebouw met zijn krakende trappen en geheime kamers. Sommige ruimten ontwijkt ze, omdat ze daar de aanwezigheid voelt van vroegere bewoners en de niet altijd even vreedzame mysteries van het verleden. Zal ze Jesjoea bellen? Ze kijkt op haar horloge. Hij is in de kapel om te bidden. Ze kijkt uit naar volgende week zondag; rond middernacht gaan alle communeleden onder leiding van Jesjoea in de kapel bidden voor het nieuwe, verlichte leven dat ze daarna verwelkomen. De kapel is klein, ze zullen met vijftig personen als sardientjes in een blik op elkaar gepropt worden, maar het gaat uiteindelijk om het samenzijn. Dicht bij elkaar zijn is dan juist mooi, het zal een intense beleving worden. Na een moment van aarzeling stopt ze de telefoon weg. Hij zal zeggen dat ze zich onnodig bezorgd maakt. Ze gaat Chloë zelf zoeken.

Buiten merkt ze pas hoe vochtig koud de kleine wereld is en ze zet de kraag op van haar wollen vest. Een moment verlangt ze terug naar India, waar de mensen liefde als hoogste goed en het materialistische als ondergeschikt beschouwen. En waar het nooit zo koud is. Ze loopt onder de sierlijk opgemetselde ingangspoort door, langs het parkeerterrein en het bord waarop iets staat vermeld over de historie van het kasteel. Een sprookjeskasteel in de lieflijk glooiende heuvels onder de rook van Maastricht. Ze weet wel beter. Vroeger is hier veel gevochten, regelmatig is ze getuige van de aanwezigheid van dolende zielen. Takken die spontaan van bomen afbreken en deuren die vanzelf dichtslaan, ze schrikt er niet van maar probeert de geesten met warmte te omringen en ze kalmerend toe te spreken, zodat ze rust kunnen vinden.

‘Chloë!’ Ze is de smalle toegangsweg naar het kasteel af gelopen en voorbij de broeikas beland bij de tweede, grotere parkeerplaats. Ze niest en snuit haar neus. ‘Chloë? Je verstopt je toch niet in je hut?’

Niets. Geen reactie, geen enkel stipje roze of rood van het geblokte jasje dat Chloë draagt. Ze gaat het bos in en spreekt de onrust in haar lichaam kalmerend toe. Haar dochtertje is vijf en weet donders goed op welke plekken ze wel en niet mag komen. Haar kleine meid krijgt steeds meer een eigen willetje, met een heel eigen, krachtige energie. Chloë. Een couveusekindje. De zwangerschap verliep niet vlekkeloos en de vader van haar kind nam niet eens de moeite zich te haasten voor de bevalling. Helaas duurde het nog drie ingewikkelde jaren vol narigheid voor ze zeker wist dat ze met hem beslist geen toekomst had en het aan Chloë verplicht was iets van haar leven te maken. Haar liefde voor die kleine is onvoorwaardelijk: één blik op haar dochter en haar hart smelt. Vanaf Chloë’s geboorte is daar niets aan veranderd, of toch eigenlijk wel: haar liefde is alleen maar intenser geworden.

Daarna kwam de commune. 'De Verlichting' van Jesjoea. Hij is sterk, innemend, betoverend. Met zwart haar tot op zijn schou- ders en om zijn nek een vuistgroot gouden beeld van Christus aan het kruis, dat zijn bruine, mysterieuze ogen laat schitteren. Vanaf het eerste moment dat ze hem zag, wilde ze hem aan- raken, wilde ze dat de liefde in zijn ogen voor haar zou zijn. Jes- joea bleek gul en wijs, praatte over wonderen en visioenen. Het was haar al snel duidelijk dat hij zijn liefde niet kon beperken tot één partner, maar dat vond ze juist bijzonder, en ze kan zich geen betere familie wensen dan de broeders en zusters in deze commune, waar met liefde alles wordt gedeeld. Haar moeder zal zich een ongeluk schrikken als ze vandaag of morgen gaat vertellen hoeveel ze van Jesjoea houdt. Haar inspiratiebron, haar redder in nood. Hij is er voor haar en voor Chloë en ze leert van hem. Hoe ze spiritueel kan groeien, bijvoorbeeld. Ze voelt zich vrijer, durft zich open te stellen voor hogere mach- ten en op zoek te gaan naar zichzelf. Eindelijk volgt ze het pad dat haar zal wijzen op de reden van haar bestaan. Ze heeft nog nooit eerder zo gretig willen leren, willen leven.

Ze rilt ondanks haar dikke vest, ze verlangt naar warmte en naar volgende week zondag. Vanaf die dag zal liefde de hart- slag van de toekomst worden. Oorlogen, hongersnood, al die negatieve energie zal tot het verleden behoren. Eén wereld, één familie. Haar droom en die van alle zielsverwanten van De Verlichting zal uitkomen. Eindelijk. Ze heeft er de afgelopen twee jaar op gewacht, er bewust naartoe geleefd, en nu is het bijna zover. *Shanti*.

In het midden van de kale plek in het bos, waar iemand ooit een schuilhutje, een houten overkapping heeft gemaakt, ziet ze iets. Een afwijkende kleur tussen de bruintinten van de bla- deren. Misschien is Chloë in slaap gevallen, dat zou niet eens gek zijn, ze heeft de afgelopen nachten flink liggen spoken met die naweeën van de griep.

‘Chloë?’

Ze komt dichterbij en twijfelt. Is het haar dochttertje? Maar als deze figuur al menselijk is, lijkt het haar een volwassene. Dan ziet ze dat het een man is, een naakte man, die ineengedoken lijkt te schuilen voor het leven. Ze knielt bij hem neer en beseft dat ze niets meer voor hem kan doen. Als ze nauwkeuriger naar hem kijkt, houdt ongeloof haar blik op hem gevangen. Zijn gezicht. Zijn ogen. Of eerder, waar die zouden moeten zitten. Is het Huub? Hij was toch met Esther in de broeikas aan het werk? Gezien zijn gezette figuur zou het hem kunnen zijn. Er ontsnapt een kreet uit haar keel en dan vliegt ze overeind, als door een wesp gestoken. Ze rent weg, met haar hart hoog in haar keel.

Even later blijft ze plotseling stilstaan. Waar is Chloë?

Met trillende vingers pakt ze haar mobieltje en belt het alarmnummer. Daarna belt ze Jesjoea. Ze denkt geen moment meer aan dansen, of aan de zondag, die fijne gesprekken kan opleveren.

Huub... o god, Huub... en Chloë, Chloë! Waar in vredesnaam is haar meisje?